

Det bemærkes i øvrigt, at landsretten i oktober 1995 har gennemgået en organisatorisk forandring med opdeling i sektioner i overensstemmelse med et forslag fra konsulentfirmaet Lisberg Management, der i perioden 1991-1993 gennemførte en konsulentundersøgelse ved de to landsretter og en række udvalgte byretsembeder.

Spm. nr. S 242

Til justitsministeren (25/10 95) af:

Pia Kjærsgaard (DF):

»Hvilke initiativer vil ministeren tage for at nedbringe ventetiden ved Østre Landsret?«

Begrundelse

Ifølge Berlingske Tidende den 23. oktober 1995 tager det 9 måneder, fra en sag er klar til domsforhandling i Østre Landsret, og indtil landsretten har tid til at behandle den.

Spørgeren finder, at det både for ofre og forbrydere er alt for lang tid at vente, før deres skæbne kan blive afgjort.

(Besvaret sammen med spm. nr. S 232).

Spm. nr. S 285

Til justitsministeren (30/10 95) af:

Pia Kjærsgaard (DF):

»Vil ministeren tage initiativ til at ændre lovgivningen, så fanger, der henholdsvis er undveget eller udeblevet fra fængslet, automatisk bliver nægtet prøveløsladelse?«

Begrundelse

Der er urimeligt, at undvegne eller udeblevne fanger, som det er i dag, ikke på nogen måde påføres sanktioner for deres forehavende, der i den almindelige retsbevidstheds øjne må siges at være negativt og angribeligt.

Man kan ikke vise fanger, der er undveget eller udeblevet, den tillid at prøveløslade dem, når tilliden ikke bliver gengældt.

Undvigelsen og udeblivelsen viser, at fangerne ikke er modne til at blive »resocialiseret« og derfor bør afsone deres fulde straf, før gensynet med det frie samfund bliver en realitet.

Svar (8/11 95)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Ifølge bestemmelsen i straffelovens § 38, stk. 1, afgøres det, om den dømte skal løslades på prøve, når to tredjedele af straffetiden, dog mindst to måneder, er udstået. Endvidere følger det af § 38, stk. 5, at løsladelse på prøve bl.a. forudsætter, at den dømtes forhold ikke gør løsladelsen utilrådelig.

I forbindelse med afgørelsen om prøveløsladelse foretages der derfor en konkret vurdering af, om prøveløsladelse er utilrådelig.

Det indebærer i praksis, at der ikke må foreligge en væsentlig risiko for, at den pågældende begår ny kriminalitet, der ikke er bagatelagtig, og som ikke formodes at kunne begrænses ved tilsyn og eventuelle særvilkår.

I vurderingen indgår bl.a. antallet af tidligere løsladelser og betingede domme, den indsattes forhold under tidligere tilsynsperioder og den dømtes forhold ved løsladelsen.

Hvis den dømte under afsoningen er undveget eller udeblevet og herunder begår ny kriminalitet, vil dette have indflydelse på vurderingen. Hvis der verserer en straffesag på tidspunktet for prøveløsladelse, vil der således normalt blive givet afslag på prøveløsladelse.

Også hvis den dømte søger tilbage til det kriminelle miljø, således at det tyder på fortsat kriminel aktivitet, indgår dette i vurderingen.

Nogle undvigelses og udeblivelser kan skyldes vanskelige hjemlige forhold og har derfor ikke indflydelse på spørgsmålet om prøveløsladelse. Det samme gælder normalt, hvis undvigelsen eller udeblivelsen ligger flere år tilbage.

Udeblivelse og navnlig undvigelse kan således indgå ved afgørelsen af, om der skal træffes afgørelse om prøveløsladelse.

Hertil kommer, at der ved undvigelses fra åben anstalt som hovedregel reageres med overførsel til lukket anstalt. Undvigelse fra en lukket anstalt straffes med disciplinærstraf, typisk 7 evt. 14 dages strafcelle og inddragelse af en eventuel udgangstilladelse for en periode (karantæne).

Også ved udeblivelse fra udgang reageres med disciplinærstraf, typisk i form af strafcelle i